Κυριακή ΣΤ' Λουκά: Για τη θεραπεία του δαιμονιζομένου των Γαδαρηνών (Άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 23 Οκτωβρίου, 2020

[Λουκά 8, 26-39]

«*Καὶ κατέπλευσεν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις ἐστὶν ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας* (: και έφτασαν με το πλοίο στη χώρα των Γαδαρηνών, η οποία βρίσκεται απέναντι από τη Γαλιλαία)» [Λουκ. 8, 26].

Κατέβηκε ο Σωτήρας στη χώρα των Γαδαρηνών μαζί με τους άγιους μαθητές. Έπειτα τους συνάντησε κάποιος άνδρας, ο οποίος ήταν κατοικία πολλών και ακαθάρτων πνευμάτων, χωρίς νου και μυαλό, και δεν ξεχώριζε καθόλου από εκείνους που είχαν πεθάνει και βρίσκονταν στη γη και μάλλον ήταν ίσως ακόμα χειρότερος γιατί τριγυρνώντας γυμνός στα μνήματα των πεθαμένων, ήταν απόδειξη της απανθρωπιάς των δαιμόνων. **Επιτρέπει βέβαια ο Θεός των όλων κατ' οικονομίαν κάποιοι να υποταχτούν σε αυτούς, όχι για να υποφέρουν, αλλά μάλλον για να μάθουμε εμείς μέσω αυτών πόσο μισάνθρωποι και μισόκαλοι είναι οι δαίμονες απέναντι εμάς, και έτσι να πάψουμε να θέλουμε να υποτασσόμαστε σε αυτούς, γιατί όταν πάσχει ένας, οικοδομούνται πολλοί…**

Ο Γαδαρηνός αυτός, δηλαδή η αγέλη των δαιμονίων που κρυβόταν μέσα του, έτρεχε πίσω από τον Χριστό και φώναζε τα εξής: «*Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου, μή με βασανίσῃς* (: Ποια σχέση υπάρχει ανάμεσα σε μένα και σένα και τι ζητάς από μένα, Ιησού, Υιέ του Θεού του υψίστου; Σε παρακαλώ, μη με βασανίσεις και μη μου επιβάλεις την τιμωρία να κλειστώ από τώρα μέσα στο σκοτάδι του Άδη)» [Λουκ. 8, 28]. Πρόσεξε, σε παρακαλώ, εδώ, **δειλία περιπλεγμένη με πολύ θράσος και απόγνωση**. Δείγμα βέβαια της διαβολικής απόγνωσης είναι το ότι τολμά να λέγει: «Τι κοινό υπάρχει ανάμεσα σε μένα και σε σένα, Ιησού, Υιέ του Θεού;», ενώ δείγμα δειλίας το ότι παρακαλεί να μη βασανιστεί. Αλλά όμως, εάν γνωρίζεις ότι Αυτός είναι οπωσδήποτε Υιός του Υψίστου Θεού, ομολογείς ότι είναι Θεός του ουρανού και της γης, και όλων όσα υπάρχουν σε αυτά, τότε γιατί αρπάζεις αυτά που δεν είναι δικά σου ή μάλλον αυτά που είναι δικά Του; Έπειτα λέγεις: «Τι κοινό υπάρχει ανάμεσα σε εμένα και σε εσένα;». Και ποιος από τους βασιλείς της γης θα ανεχθεί μέχρι τέλους να είναι υποταγμένοι στους βαρβάρους αυτοί που είναι κάτω από τα σκήπτρα του; Βγάζε από το στόμα σου τις

κραυγές που σου πρέπουν. Και αυτές είναι αυτό που λες: «σε παρακαλώ, μη με βασανίσεις».

Και πρόσεχε σε παρακαλώ πάλι την ασύγκριτη δόξα Εκείνου που είναι πέρα από όλα, εννοώ την **ακατανίκητη δύναμη του Χριστού**. Συντρίβει τον Σατανά, θέλοντας να πάθει μόνο αυτός αυτό. Τα λόγια του Χριστού είναι γι΄αυτόν φωτιά και φλόγες. Είναι λοιπόν αλήθεια όσα λέγει ο μακάριος Ψαλμωδός: «*Τὰ ὄρη ὡσεὶ κηρὸς ἐτάκησαν ἀπὸ προσώπου Κυρίου, ἀπὸ προσώπου Κυρίου πάσης τῆς γῆς* (: όπως το κερί λιώνει μπροστά στη φωτιά, έτσι λιώνουν τα όρη μπροστά στην παντοδύναμη παρουσία του Κυρίου, ενώπιον του κυρίαρχου και εξουσιαστή όλης της γης)» [Ψαλμ. 96, 5]· με «ὄρη» βέβαια παρομοιάζει εδώ ο Ψαλμωδός τις υψηλές και υπερήφανες δυνάμεις, δηλαδή τις πονηρές. Όμως, προσβάλλοντας τη δύναμη και εξουσία του Σωτήρα μας που είναι φωτιά, αυτές λιώνουν σαν κερί.

Τον ρώτησε ο Χριστός και τον πρόσταξε να πει ποιο είναι το όνομά του. Τον ρωτούσε άραγε επειδή δεν ήξερε και ζητούσε σαν ένας από εμάς να μάθει; Και πώς δεν είναι τελείως ανόητο το να πούμε ή να σκεφτούμε κάτι τέτοιο; Γιατί ως Θεός τα γνωρίζει όλα, και εξετάζει την καρδιά και τους νεφρούς. **Ρώτησε κατ' οικονομία για να μάθουμε ότι μεγάλο πλήθος δαιμονίων κατακυρίευσε μία ψυχή ανθρώπου** . Επειδή δηλαδή ο Κύριος γνώριζε το πλήθος των δαιμόνων που κατοικούσαν μέσα σε εκείνον τον άνθρωπο, ενώ εκείνοι που έβλεπαν, έβλεπαν έναν άνδρα και άκουαν μία φωνή, λέγει: «*τί σοί ἐστιν ὄνομα;* (: ποιο είναι το όνομά σου;)», για να μην πει ο Ίδιος ότι είναι πολλοί και δεν γίνει πιστευτός, αλλά να ομολογήσουν οι ίδιοι ότι είναι πολλοί.

«*Καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν· ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν·καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς·ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη* (: και τα δαιμόνια αυτά με το στόμα του δαιμονισμένου Τον παρακαλούσαν να μην τα διατάξει να πάνε στα τρίσβαθα του Άδη. Στο μεταξύ εκεί κοντά ήταν ένα κοπάδι από πολλούς χοίρους που έβοσκαν στο βουνό. Και τα δαιμόνια Τον παρακαλούσαν να τους επιτρέψει να μπουν σε εκείνους τους χοίρους. Και ο Κύριος τους το επέτρεψε, επειδή αυτοί που έτρεφαν τους χοίρους το έκαναν αυτό παραβαίνοντας τον μωσαϊκό νόμο, ο οποίος απαγόρευε ως ακάθαρτο το χοιρινό κρέας. Με τον τρόπο αυτό ο Κύριος τιμώρησε την παρανομία τους αυτή. Και αφού βγήκαν τα δαιμόνια απ' τον άνθρωπο, μπήκαν στους χοίρους. Τότε το κοπάδι όρμησε με ασυγκράτητη μανία προς το γκρεμό, κι έπεσε κάτω στη λίμνη και πνίγηκε)» [Λουκ. 8, 31-33].

Παρακάλεσαν λοιπόν τον Κύριο οι δαίμονες που βρίσκονταν μέσα σε εκείνον τον άνθρωπο να μην τους στείλει από τώρα στα τρίσβαθα του Άδη, επειδή προφανώς

προηγουμένως είχαν ήδη αποσταλεί άλλοι δαίμονες στην άβυσσο και γι' αυτό εκείνοι που είχαν απομείνει είχαν καταληφθεί τώρα από φρίκη ενώπιον του Ιησού, μήπως πάθαιναν κάτι ανάλογο. Κατόπιν ζήτησε η αγέλη των ακαθάρτων πνευμάτων την ίση και όμοια με τον εαυτό της αγέλη των χοίρων για να εισχωρήσει. Και ο Χριστός συγκατάνευσε κατ’ οικονομία, αν και δεν αγνοούσε αυτό που θα έκαναν. Τους έδωσε λοιπόν αυτήν την εξουσία, για να γίνει σε εμάς μαζί με τα άλλα και αυτό αφορμή ωφέλειας και ελπίδα ασφάλειας. Γιατί ζητούν την εξουσία των χοίρων, επειδή δηλαδή δεν την είχαν, και αυτοί που δεν είχαν την εξουσία των τόσο μικρών και ευτελών, πώς θα μπορούσαν να βλάψουν κάποιον από τους σφραγισμένους από τον Χριστό με το άγιο Βάπτισμα, και που είχαν στηριγμένη την ελπίδα τους σε Αυτόν;

Αλλά όμως μαζί με αυτό μπορούμε να μάθουμε από αυτό που συνέβη στην αγέλη των χοίρων και τούτο, ότι δηλαδή οι ασεβείς δαίμονες είναι κακοί και επιβουλεύονται εκείνους που τίθενται κάτω από την εξουσία τους· γιατί αυτό θα μπορούσε να το δείξει, και πολύ καθαρά, το ότι καταγκρέμισαν τους χοίρους και τους κατέπνιξαν στα νερά. Και γι' αυτό ο Χριστός συγκατένευσε όταν Του το ζήτησαν,**με σκοπό να μάθουμε εμείς από το συμβάν ποιοι ακριβώς είναι, ότι δηλαδή είναι σκληροί και θηριώδεις**.

ΠΗΓΕΣ:

• Αγίου Κυρίλλου, αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας, Ἐξήγησις ὑπομνηματική εἰς τό κατά Λουκάν εὐαγγέλιον, Πανεπιστήμιο Αιγαίου, ερευνητικό έργο «Οι δρόμοι της πίστης: Ψηφιακή Πατρολογία» (https://greekdownloads3.files.wordpress.com/2014/09/commentarii-in-lucam_.pdf)

• Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας Άπαντα τα έργα, πατερικές εκδόσεις «Γρηγόριος Παλαμάς», εκδ. οίκος «Το Βυζάντιον», Θεσσαλονίκη 2005, «Υπόμνημα εἰς το κατά Λουκάν Α΄», κεφάλαιο 8ο, σελ. 379-383.

• Παν. Τρεμπέλα, Η Καινή Διαθήκη μετά συντόμου ερμηνείας, εκδ. Ο Σωτήρ, Αθήνα 1997

• http://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/tools/liddell-scott/index.html

• http://users.sch.gr/aiasgr/Kainh_Diathikh/Biblia/Kainh_Diathikh.htm

- http://users.sch.gr/aiasgr/Palaia_Diathikh/Biblia/Palaia_Diathikh.htm

(Επιμέλεια κειμένου: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)